

James Herndon: Óraterv

augusztus 30, 2015

Részlet a szerző *Hogyan éljünk túl saját hazánkban* c. könyvének 10. fejezetéből

A nyúl utcai iskola (Rabbit Mountain) nappali iskola volt. A gyerekek velünk maradtak az első négy (tanulmányi) órára. Aztán ebédeltek, majd folytatták (vagy nem) a Spanyol Felső Tagozatos Iskola szokásos napirendjét – testnevelés, fakultatív tárgyak, stb.. Mi a kötelező olvasás és a többé-kevésbé kötelező matematika órákat biztosítottuk; azaz, elvileg részt kellett venni a matekon, de Bill gyakorlatilag mindenféle átlátszó ürüggyel kiengedett. Arpine és Eileen nem engedett ki senkit az olvasásról, hacsak nem voltál hulla. Tehát bármely megadott órán 15-20 gyerek volt matekon, 6-7 fő az egy-egy olvasáson, és a többiek velem. A „többiek” létszáma váltakozó volt, attól függően, hány gyerek látogatott hozzám hamis igazolásokkal a rendes órákról, hányan szálltak ki- vagy be Rabbit Mountain-be, akár szülői segítséggel, hányan próbáltak ki egyéb rendes órákat, mint a természettudomány, társadalomtudomány, mittudommi és tértek vissza kipróbálva azokat. Mi, enyhén szólva, képlékenyek voltunk. A diák számára ez annyit tett, hogy bejött a suliba és elment olvasásra, aztán matekra (vagy fordítva) és aztán az én termembe 2 tanórányi időre. Vagy hozzám jött és aztán olvasásra és matekra.

Azok számára, akik rendszerekben gondolkodnak, ez egy rendszer. Mindezt azért jegyzem meg, mert az állami iskolákban együtt dolgozó tanárok számára ez egy alkalmazható munkamódszer. Mindez meghagyta a szabadságot, hogy azt tehessük, amit fontosnak tartottunk. Például meghagyta a lehetőségét a mi kis saját olvasásóráinknak, ha akartuk. Meghagyta a lehetőségét, hogy mások alapelvünket

érvényesítsük, azaz, hogy elhagyjuk az iskolát – bármelyikünk autóba ülhetett 5-6 gyerekekkel és elmehetett az iskola „engedélye” nélkül, anélkül, hogy nyomtatványokat kellett volna töltenünk – csak úgy, hirtelen ötlettől vezérelve. Megszabadított attól, hogy az adminisztratív testületet, vagy az Amerikai Egyesült Államokat hibáztassuk vágyaink beteljesületlensége vagy éppen döntésképtelenségünk miatt. Röviden, felszabadított minket az Akárki iskolai rendszerétől és Mike Hunt-tól és a „Mi nem tanulunk semmit itt”- től is. A gyerekekre is hatással van a rendszer; úgy gondolom, egy pillanat alatt világos volt számukra, hogy amire mi gondoltunk, az szükségszerű, ésszerű és lehetséges volt.

Rabbit Mountain-ban azzal próbáltunk foglalkozni, ami az iskola számára problémát jelentett, amit szimultán feltalált, teremtett, és amivel nem volt hajlandó szembesülni. Ebből az ajánlatból merítettük szabadságunkat. Mikor úgy döntöttünk, hogy hivatalosan bezárjuk Rabbit Mountain-t, a mi döntésünk volt az. Így döntöttünk, mert belefáradtunk abba, hogy aládúcoljuk a rendszert, ami szabotált minket nyíltan utalva motivációs kutatásokra, csodabogarakra és a buta osztályra. (Mi? Nem folytatjuk a kísérleti osztályunkat?- kérdezte az igazgató. A mi életünk nem kísérleti – válaszoltuk hidegen.) Belefáradtunk, hogy a kísérleti osztályságunk terhét a gyerekekre hárítsuk. Egy kevés rosszindulattal alig vártuk, hogy a felszabadított nem-teljesítőinket laza nyolcadikosokká tegyük. Megköveteltük a rendes órákat és tudtuk, hogy képesek leszünk dolgozni, együtt, az eddigi módon. Megtettük. Együtt dolgoztunk, szolidárisan, megtettük, amit kellett az Akárkinek, amit fontosnak tartottunk, ami a közösség számára fontos volt, és a többit úgy, ahogy nekünk tetszett.

folytatás (a könyv)

fordította: Jinda Réka

Kapcsolódó oldalak:

- A könyv tartalomjegyzéke
- Fóti Péter: James Herndon, „Ahogyan a dolgoknak lenni kellene c. könyvéről